

W E E K B L A D

VAN HET

NEDERLANDSCH TIJDSCHRIFT VOOR GENEESKUNDE.

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

DE PATHOGENESE DER LOODPARALYSE wordt op nieuw ter sprake gebracht door Dr. E. ZUNKER in het „*Zeitschrift von FRERICHS und LEYDEN.*”

Oorspronkelijk meende men dat de loodparalyse uitgaat van het ruggemerg, later hielden de verschillende onderzoekers er meer toe over om aan te nemen dat de primaire veranderingen te zoeken zijn in de peripherie, spieren en zenuwen. GUSSEROW vond dat het lood vooral zit in de willekeurige spieren; HITZIG meende uit den loop der venae te kunnen verklaren, waarom sommige spieren zoo bij voorkeur lijden. ERB en REMAK daarentegen beschouwden de loodverlammingen als gevolgen van primair lijden van de voorste hoornen van het ruggemerg. Daaruit, meende REMAK, zou te verklaren zijn, dat door loodvergiftiging de functioneel bij elkander behoorende spieren zoo dikwijls tegelijk worden aangetast en ook later ongeveer overeenkomstige stoornissen blijven vertoonen; in het ruggemerg nl. zouden de elementen, bestemd voor functioneel bij elkander behoorende spieren, ook bij elkander liggen en dus dikwijls overeenkomstige stoornissen vertoonen. Kortom — de loodverlammingen zouden de gevolgen zijn van tropische stoornissen in de peripherie, afhankelijk van het lijden der centra die de voeding der motorische elementen beheerschen en moeten liggen in de voorste hoornen.

Natuurlijk werden nu ook spoedig van verschillende kanten resultaten van onderzoekingen meêgedeeld, die het primair spinale lijden bij loodverlammingen moesten bewijzen. FRIEDLÄNDER deelde evenwel in 't vorige jaar een geval van loodverlamming mede, die na nauwkeurig onderzoek bleek waarschijnlijk het gevolg te zijn van primair peripherisch lijden.

ZUNKER deelt nu een geval mede, dat hij onder de leiding van LEYDEN nauwkeurig onderzocht.

Een 36jarige schilder vertoonde van af 1865 verschijnselen van loodintoxicatie en daaronder ook verlammingen. Aan boven- en benedenextremiteten leden zeer vele spieren. Aan de bovenste extremiteten waren de spieren vooral buitengewoon atrophisch: aan den linker arm was het bijv. zoo

ver gekomen „dass die Haut direct auf dem spatium interosseum zu liegen schien“. De patiënt stierf aan longtering. Het onderzoek werd volgens de regels der kunst verricht. Men vond eene zeer sterke verandering in de kleine en kleinste zenuwstammen: interstitiële bindweefselwoekering en degeneratie van de zenuwvezel. Daarbij werd geconstateerd eene zeer sterke interstitiële ontsteking in de spieren met bindweefselvorming, met vermeerdering der spierkern, en verdikking van het sarcoleemma, degeneratie en atrophie van de contractiele stof, enz. enz. De zenuwvezels in de wortels van het ruggemerg waren slechts weinig veranderd. De veranderingen van het ruggemerg zelf waren ook zoo gering, dat daarvan het lijden wel niet kon zijn uitgegaan. Alles bracht er ZUNKER toe aan te nemen, dat hier in het lijden van de peripherische deelen het wezen van het proces moest gezocht worden en dat de veranderingen in het ruggemerg slechts secundair waren ontstaan.

Het feit, dat spieren die functioneel bij elkander behooren zoo dikwijls gesamenlijk ziek worden, wil ZUNKER daarmede toelichten, dat juist dat gelijktijdige werken eene gelijke dispositie tot ziek worden moet doen ontstaan. Bij de extensie van eene extremiteit zijn evenwel niet alleen de extensoren werkzaam enz: dat aan loodverlamming gewoonlijk gelijkelijk lijden de spieren die functioneel bij elkander behooren, schoon zij door anatomische verhoudingen van elkander gescheiden zijn, is dus nog duister, al zijn ook alle loodverlammingen als peripherisch te beschouwen (Ref.)

Ref. wil nog attent maken op de volgende zinsnede, die zeer zeker overweging verdient: „überhaupt dürfte die strenge Scheidung in primär periphäre und centrale Prozesse, wie sie zur Zeit vielfach geübt wird und zu principiellen Discussionen „(sic)“ veranlassung giebt, eine mehr dogmatische als thatsächlich basirte sein“.

T.

OVER DE WIJZE WAAROP BIJ DE ZOOGDIEREN HET EI VAN DEN EIERSTOK IN DEN EILEIDER WORDT GEVOERD. — Zooals bekend is bestaan er verschillende verklaringen van de wijze waarop het ei van den eierstok in den eileider zou geraken. De oudste verklaring, die men ook nog in een werk van den laatsten tijd (LANDOIS, *Lehrbuch der Physiologie des Menschen*, 1880) aantreft, is die, dat gedurende het vrijworden van het ei de eileider met zijn franjevormige aanhangsels het berstende blaasje omvatten en zoo het ei zou opnemen. Tot ondersteuning hiervan namen sommigen een soort van erectie aan, die door de sterke vulling met bloed de beweging en vormverandering van den eileider zou tot stand brengen; anderen namen de door ROUGET ontdekte in het buikvliesbekselsel van den eierstok en in den breeden baarmoederband in smalle strooken verloopende gladde spiervezels te hulp, die door reflex in samentrekking gebracht, den trechter van den eileider naar den eierstok toe zouden bewegen. Voor een erectie is echter geen anatomisch substraat aanwezig en bovendien heeft het opzwellen der inwendige geslachtsorganen niet plaats op het oogenblik van het bersten van het blaasje, maar volgens de waarnemingen van BISCHOFF bij levende dieren, eerst wanneer het ei zich reeds lang in den eileider bevindt. Evenmin zullen de smalle spier-